

Arrest

nr. 64 406 van 4 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 februari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE POURCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 18 juni 2009 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

Op 9 december 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 23 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 21 maart 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van E.F.H. (...) geboren te B. (...), op 25.06.1974 en van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het relatieverlag dd 02.12.2010, opgemaakt door de politie van Deurne, blijkt dat enkel betrokkene kan aangetroffen worden op het gezamenlijke adres.

In het onderzoek samenwoont dat werd uitgevoerd op het nieuwe adres van de echtgenote van betrokkene, bevestigt de echtgenote van betrokkene dat er relatieproblemen zijn en dat er geen relatie meer is tussen beiden en dat ze evenmin nog contact hebben. Er is dus geen sprake meer van een gezinscel.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 24.08.2010 als alleenstaand staat geregistreerd en dat de echtgenote eveneens sedert die datum op een ander adres staat ingeschreven. Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42quater, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel, in samenhang met het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"1.

Art. 42quater, §1 Vreemdelingenwet (zoals gewijzigd bij Wet 25 april 2007) omschrijft een aantal gevallen waarin de Minister of diens gemachtigde de mogelijkheid heeft om een einde te maken aan het verblijf van een familielid van een EU-burger of Belg. Zo kan gedurende de eerste twee jaar het verblijfsrecht worden ingetrokken wanneer het huwelijk met de persoon die men heeft vervoegd wordt ontbonden of nietig verklaard, wanneer het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is (art. 42quater, §1, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet).

De bewoording van deze wettelijke bepaling "Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden..." geeft al duidelijk aan dat de Minister geenszins verplicht is een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht te nemen wanneer één van de genoemde gevallen zich voordoet, bijvoorbeeld wanneer bijkomende omstandigheden in de concrete zaak dit zouden rechtvaardigen. Een degelijke motivering en afweging van alle belangen is dan ook aan de orde wanneer dergelijke beslissing wel wordt genomen.

In casu gaat men onmiddellijk over tot het besluit dat er geen gezamenlijk vestiging is en wordt, als het ware als een automatisme, overgegaan tot intrekking van de verblijfsvergunning.

Door geen rekening te houden met relevante omstandigheden bij het nemen van de bestreden beslissing kon de situatie niet correct worden ingeschat vanuit het oogpunt van verzoeker, die daarvan nochtans het subject is, waardoor het motiveringsbeginsel niet naar behoren werd nageleefd en waardoor de beslissing de redelijkheidsvereiste ontbeert die van een bestuur met dergelijke discretionaire bevoegdheid mag worden verwacht.

2.

Bovendien wordt een wel heel letterlijke interpretatie van het begrip 'gezamenlijke vestiging' gehanteerd. Als afwijking op een regel die een principieel verblijfsrecht doet ontstaan is een beperkende interpretatie van art. 42quater, § 1, eerste lid, 4° aan de orde.

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat men de vereiste van een 'gezamenlijke vestiging' heeft ingeschreven in de wetgeving in lijn met de filosofie van Richtlijn 2004/38 die het heeft over een familielid dat zich "bij de EU-burger voegt of hem begeleidt". In die zin verschilt deze vereiste van de 'samenwoont' in art. 10 Vreemdelingenwet en is dus zeker geen permanent samenwonen van de betrokkenen vereist. (Pan. St. Kamer 51/2845/01 p. 52.)

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 augustus 2007 werd nogmaals gewezen op de voorzichtigheid die men aan de dag moet leggen vooraleer te besluiten dat er geen gezamenlijke vestiging in het kader van gezinshereniging meer zou zijn: "(...) qu 'il est de jurisprudence constante, concernant la notion d'installation commune visée à l'article 40, §6, de la loi du 15 décembre 1980, que cette condition "n'implique pas une cohabitation effective et durable" mais plus généralement "l'état du conjoint qui ne saurait être reconnu sans la persistance d'un minimum de relation entre les époux". (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen n°1397, 28 augustus 2007).

Het kan geenszins de bedoeling geweest zijn om koppels die gebruik hebben gemaakt van de procedure gezinshereniging zo brutaal te sanctioneren wanneer zij echtelijke moeilijkheden ondervinden. Het hanteren van dergelijk principe zou niet stroken met het feit dat relationele problemen, ook al leiden zij tot een afzonderlijke woonst, vaak tijdelijk en oplosbaar zijn. Aldus zou een afzonderlijke woonst waarvan het definitieve karakter niet vaststaat geen automatische grond mogen vormen voor de intrekking van een verblijfsvergunning.

3.

Art. 40bis Vreemdelingenwet voorziet in paragraaf 2:

"(...)".

Art. 40ter Vreemdelingenwet voorziet dan, op zijn beurt:

"(...)".

* Voor beide categorieën, familieleden van een burger van de Unie en familieleden van een Belg bij gelijkstelling, geldt de voorwaarde van de gezamenlijke vestiging. Het onderzoek naar de gezamenlijke vestiging in het kader van gezinshereniging focust zich dikwijls op herhaalde vaststellingen van afwezigheid, zonder bijkomend onderzoek naar andere elementen m.b.t. de samenwoonst of de gezamenlijke vestiging.

Zulk beperkt onderzoek kan niet op geldige wijze leiden tot de conclusie dat er geen levensgemeenschap bestaat tussen betrokkenen. Voorzichtigheid dringt zich dus des te meer op, nu uit vaststaande rechtspraak blijkt dat de notie 'gezamenlijke vestiging' geen effectieve en duurzame woonst impliceert, maar meer algemeen een zekere duurzaamheid in het onderhouden van minimale echtelijke relaties. Het hebben van een verschillende verblijfplaats volstaat op zich niet om te besluiten dat er geen gezinsscel zou bestaan (zie: RvV 28.08.2007, nr. 1397, RvV 11.09.2007, nr. 1637, RvV 16.10.2007, nr. 2684, RvV 30.08.2007, nr. 1487).

* Volledig in tegenstrijd met deze (ruime) interpretatie van de notie 'gezamenlijke vestiging', stelt art. 42quater § 1 Vreemdelingenwet dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid, een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van dit familielid, o.m. in volgend geval: "of er is geen gezamenlijke vestiging meer" (art. 42quater § 1, 4e Vreemdelingenwet).

* Bovendien moet, op grond van art. 15.1 en art. 31.3 van de Richtlijn 2004/38 EG van 29.04.2004 betreffende het recht van Vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, de evenredigheidstoets minutieus doorgevoerd worden:

Art. 31.3 Richtlijn voorziet, voor wat betreft openbare orde en veiligheid:

"De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen. Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van art. 28", maar diezelfde procedurele waarborgen worden ook voorzien in art. 15.1 Richtlijn:

"De procedures van artikelen 30 en 31 zijn van toepassing op besluiten ter beperking van het vrij verkeer van burgers van de Unie of hun familieleden die worden genomen om andere redenen dan openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid"

Ook verzoeker heeft derhalve recht op:

- een onderzoek van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen, ook in de beroepsprocedure

- een niet-onevenredige beslissing, rekening houdend met de bescherming tegen verwijdering die voorzien is in art. 28 Richtlijn;

Zo werd in het geval van verzoeker geen rekening gehouden met:

1. het feit dat hij tewerkgesteld is in een job als patissier bij BVBA Z. te Borgerhout vanaf 02.11.2010 (zie arbeidsovereenkomst, tewerkstellingsattest en loonfiches in bijlage);

2. het feit dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd in het werkjaar 2009-2010;

3. het feit dat hij een cursus Nederlands tweede taal heeft gevolgd bij het stedelijke CVO te Antwerpen en dat hij nu opnieuw ingeschreven is en de cursus gestart is op 03.02.2011 om deze te beëindigen op 30.06.2011;

Geen enkel onderzoek werd echter hiernaar gevoerd en verzoeker werd voorafgaandelijk op geen enkel moment de kans geboden bepaalde feiten of omstandigheden voor te leggen en desgevallend aan te tonen!

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet van het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Zoals reeds gesteld voorziet art. 42^{quater} Vreemdelingenwet in de mogelijkheid voor de Minister om over te gaan tot intrekking van het verblijfsrecht van het familielid dat zich heeft vervoegd met een EU-burger of Belg. In de eerste paragraaf worden een aantal gevallen uiteengezet die in principe tot dergelijke beslissing aanleiding kunnen geven.

In hetzelfde artikel worden echter ook uitzonderingen voorzien op dit principe. Paragrafen 2 t/m 4 geven een aantal hypothesen weer waarin, omwille van de bijzondere omstandigheden, een beëindiging van het verblijfsrecht van het betrokken familielid onrechtvaardig wordt geacht. De 2de en 3de paragraaf betreffen de situaties van schoolgaande kinderen en werknemers of zelfstandigen wanneer de burger die zij vervoegd hebben komt te overlijden of verhuist naar een ander land. De 4de paragraaf richt zich tot de bijzondere situaties van de echtgenoten of partners die door een beëindiging van het huwelijk of partnerschap hun verblijfsrecht dreigen te verliezen, maar waar de relatie toch drie jaar heeft geduurd (1°), waar het recht van bewaring (2°) of omgangsrecht (3°) hen is toegewezen, of nog wanneer bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen (4°) bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of partnerschap slachtoffer is geweest van huislijk geweld. Voorwaarde is wel dat het betrokken familielid kan aantonen werknemer of zelfstandige te zijn, over voldoende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering beschikt. (art. 42^{quater}, §4, tweede lid Vreemdelingenwet). De bescherming van bepaalde familieleden tegen een intrekking van hun verblijfsvergunning werd ingevoerd in overeenstemming met Richtlijn 21004/38/EG. De mogelijkheid om een familielid dat zich door het huwelijk of geregistreerde partnerschap in een bijzonder schrijnende situatie bevindt, het verblijfsstatuut op strikt persoonlijke basis te laten behouden werd uitdrukkelijk in de wet ingeschreven om eventuele misbruiken vanwege de partner met een meer stabiel verblijfsstatuut tegen te gaan. (Pan. St. 51/2845/01 p. 52-53). Volgens de ratio legis achter deze wetsbepaling is het dan ook verantwoord dat voor iemand die - zoals in huidige zaak het geval is - gemanipuleerd werd door een partner die misbruik maakt van zijn preciaire verblijfs situatie, het verblijfsrecht op onafhankelijke wijze wordt beoordeeld en kan verder gezet worden. In casu leidt een synthese van de verschillende gebeurtenissen ertoe te besluiten dat op nogal hardvochtige wijze misbruik werd gemaakt van de goede bedoelingen en naïviteit van verzoeker en bovenal van zijn precair verblijfsstatuut. Het is niet onredelijk te stellen dat wanneer zich moeilijkheden voordoen in een relatie, van beide partners mag worden verwacht dat zij zich inzetten om deze problemen te verhelpen. In casu echter lijken deze inspanningen zich slechts aan één kant voor te doen. Verzoeker heeft herhaaldelijk pogingen ondernomen om de problemen met mevr. D. (...) tot een goed einde te brengen. In verband met de controle- en beslissingsbevoegdheid van de Minister stelt de Memorie van Toelichting bij de wijzigingswet van 25 april 2007 overigens uitdrukkelijk dat “in functie van de situatie, de minister of zijn gemachtigde eveneens andere bijzondere omstandigheden in overweging [kan] nemen in het kader van het onderzoek of het opportuun is om een einde te stellen aan het verblijf van de betrokken personen.” (Parl. St. kamer 51/2478/01 p. 62.). Echter, een onderzoek naar deze bijzondere omstandigheden is niet gebeurd.

Derhalve miskent de omstreden beslissing art. 42^{quater}, § 4 Vreemdelingenwet en zijn daarbij ook de materiële motiveringsplicht en de opgesomde beginselen van behoorlijk bestuur geschonden.”

2.3. Gelet op het feit dat verzoeker zijn eerste en tweede middel hoofdzakelijk steunt op dezelfde rechtsregels en rechtsbeginselen en beide middelen nauw samenhangen, zullen deze samen worden behandeld.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

Uit het voorgaande blijkt dat de beëindiging van het verblijf van een familielid van een burger van de Unie in het raam van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is in de gevallen

opgesomd in § 1 van voornoemde bepaling. De punten 1° tot 3° en 5° betreffen allen situaties die *in casu* niet voorliggen. Punt 4° omvat drie situaties: de ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk, de beëindiging van het geregistreerd partnerschap en het niet meer voorhanden zijn van een gezamenlijke vestiging. In voorliggend geval betreft het een huwelijk en geen geregistreerd partnerschap, zodat de tweede situatie *in casu* niet relevant is.

De bestreden beslissing motiveert het volgende:

“Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het relatieverslag dd 02.12.2010, opgemaakt door de politie van Deurne, blijkt dat enkel betrokkene kan aangetroffen worden op het gezamenlijke adres.

In het onderzoek samenwoont dat werd uitgevoerd op het nieuwe adres van de echtgenote van betrokkene, bevestigt de echtgenote van betrokkene dat er relatieproblemen zijn en dat er geen relatie meer is tussen beiden en dat ze evenmin nog contact hebben. Er is dus geen sprake meer van een gezinscel.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 24.08.2010 als alleenstaand staat geregistreerd en dat de echtgenote eveneens sedert die datum op een ander adres staat ingeschreven. Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

Verweerder heeft vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, nu er geen sprake meer is van een gezinscel en dat om deze reden het verblijf wordt ingetrokken. Verweerder heeft zich hierbij gebaseerd op het samenwoonstverslag van 2 december 2010, en op het onderzoek van het nieuwe adres van verzoekers echtgenote.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat verweerder louter op grond van het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is het verblijfsrecht beëindigde en dit zonder enig onderzoek naar de concrete omstandigheden. Verzoeker betoogt dat er een te letterlijke interpretatie van het begrip ‘gezamenlijke vestiging’ zou zijn gehanteerd.

Uit het administratief dossier blijkt dat op 2 december 2010 een samenwoonstcontrole werd verricht op het verblijfsadres van verzoeker waarbij enkel verzoeker kon worden aangetroffen. Tijdens de samenwoonstcontrole lichtte verzoeker toe dat zijn partner niet meer op hetzelfde adres woont, waarbij hij het nieuwe verblijfsadres van zijn partner opgaf. Op 15 december 2010 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de burgemeester van de stad Antwerpen gevraagd om ook bij de Belgische partner een relatieverslag op te stellen en na te gaan om welke redenen betrokkenen niet meer samenwonen en of er nog sprake is van een relatie. Op 9 januari 2011 werd een samenwoonstverslag opgesteld van de controle op het adres van verzoekers Belgische partner. Hier werd vastgesteld dat enkel mevrouw D. op dit adres woonde. Zij lichtte toe dat verzoeker niet op dit adres verblijft en dat relatieproblemen aan de basis van de breuk liggen. Zij verklaarde dat er geen relatie meer is, zelfs geen contact meer tussen hen. Tenslotte verifieerde verweerder de verblijfsadressen van verzoeker en zijn partner in het rijksregister.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar beide samenwoonstverslagen en naar de doorslaggevende elementen in deze verslagen. Hieruit blijkt dat verweerder een volledig onderzoek voerde en zich niet beperkte tot de vaststelling dat betrokkenen niet meer op hetzelfde adres verblijven, zoals verzoeker lijkt te betogen, doch dat ook aan beide partners werd gevraagd naar de reden waarom zij niet meer samenwonen. Verzoekers partner gaf duidelijk aan dat er geen sprake meer is van een relatie en er zelfs geen contact meer is. Verzoeker zelf beperkte zich tot de verklaring dat zijn partner niet meer op hetzelfde adres woont. Verzoeker heeft evenwel de kans gehad om zijn concrete situatie toe te lichten. Uit het geheel van deze gegevens concludeerde verweerder dat betrokkenen niet meer samenwonen en dat er ook geen sprake meer is van een gezinscel. Verweerder heeft zich aldus niet beperkt tot de loutere vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is in de strikte betekenis van het woord.

De Raad stelt vast dat verzoeker de samenwoonstverslagen niet betwist. Tevens betwist verzoeker noch de vaststelling dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing niet samenwoonde met zijn partner, noch dat er geen sprake meer was van een gezinscel. Verzoeker betoogt daarentegen dat wanneer er relatieproblemen zijn, betrokkenen de tijd moeten krijgen om deze op te lossen, ook al leiden zij tot een afzonderlijke woonst. Verzoeker wijst ook op de uitzonderingsbepalingen die voorzien in een aantal hypothesen waarin omwille van bijzondere omstandigheden een beëindiging van het

verblijfsrecht van het betrokken familielid onrechtvaardig wordt geacht. Verzoeker meent dat dit ook geldt voor gevallen waarbij iemand, zoals *in casu* het geval is, gemanipuleerd werd door een partner die misbruik maakt van de precare verblijfssituatie. Verzoeker wijst er terecht op dat verweerder niet verplicht is om het verblijf te beëindigen wanneer wordt vastgesteld dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. De wet voorziet zelfs in een aantal hypothesen waarin het verblijf niet mag worden beëindigd, ondanks er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoeker wijst er ook terecht op dat verweerder tevens met andere redenen rekening kan houden om het verblijf alsnog niet te beëindigen. Verweerder beschikt hier echter over een grote discretionaire bevoegdheid aangaande de opportuniteit van het al dan niet beëindigen van het verblijf.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit het samenwoningverslag blijkt dat verzoeker de kans heeft gekregen om uit te leggen waarom hij niet meer samenwoont met zijn partner. Verzoeker heeft evenwel geen enkele toelichting gegeven. Verzoeker heeft geenszins aangegeven dat de relatieproblemen van tijdelijke aard zijn. Verzoeker geeft overigens in zijn verzoekschrift toe dat er slechts van zijn kant verzoeningspogingen waren. Verzoeker gaf ook niet aan dat hij onder één van de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42^{quater}, § 4 zou vallen, nergens vermeldde verzoeker dat hij gemanipuleerd werd door zijn partner. Evenmin heeft verzoeker de aandacht erop gevestigd dat hij tewerkgesteld is, een cursus maatschappelijke oriëntatie en een cursus Nederlands volgde, hoewel hij in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift beweert hier wel degelijk de kans toe had tijdens het samenwoningverslag. Verweerder kan geen rekening houden met feiten die hem niet ter kennis werden gebracht hoewel verzoeker daartoe de kans werd geboden.

Waar verzoeker nog aanvoert dat het begrip 'vestiging' ruim geïnterpreteerd moet worden, met name in de zin van een minimale echtelijke relatie waarbij hij ook wijst op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad erop dat inderdaad het 'hen begeleiden of vervoegen' niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, maar wel minstens de staat van echtgenoot veronderstelt, zodat er een minimum aan relatie moet zijn tussen de echtgenoten. Zo moet er minstens een "gezinscel" bestaan, met name een relatie tussen de echtgenoten. Aangezien verzoeker geen enkele verklaring gaf voor het feit dat zij niet op hetzelfde adres wonen en zijn partner verklaarde dat er geen relatie meer is, zelfs geen contact meer, kan verzoeker niet op redelijke wijze beweren dat er nog sprake is van een minimale echtelijke relatie, laat staan van een gezinscel. De Raad stelt vast dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden zoals ze door verzoeker en zijn partner werden toegelicht tijdens de samenwoningcontrole. Verweerder heeft ook op kennelijk redelijke wijze geoordeeld dat de gegevens uit de samenwoningcontrole voldoende waren om tot een beslissing te kunnen komen. Verzoeker toont niet aan dat evenredigheidstoets die hij lijkt af te leiden uit de artikelen 15.1 en 31.3 van de Richtlijn 2004/38/EG niet minutieus zou zijn doorgevoerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; Rvs 14 februari 2006, nr. 154.954). Gelet op bovenstaande uiteenzetting en gelet op het feit dat verzoeker tijdens de samenwoningcontrole de redenen van zijn niet gezamenlijke vestiging heeft kunnen toelichten, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing onzorgvuldig zou zijn genomen. Verzoeker toont niet aan dat verweerder onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan bij de feitenvinding. Het is evenmin kennelijk onredelijk van verweerder om op grond van deze samenwoningverslagen en de gegevens van het rijksregister te oordelen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat de feiten van die aard zijn dat het verblijfsrecht kan worden ingetrokken. Een schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, het redelijkheids-, evenredigheids- of zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste en tweede onderdeel van het eerste middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN